

2012 r.

Joanna Staręga-Piasek

Joanna Staręga-Piasek jest współtwórczynią nowoczesnego systemu pomocy społecznej Polsce. Po zakończeniu kariery poselskiej i ministerialnej Joanna Staręga-Piasek działała i działa inspirująco na rzecz pomocy społecznej w Polsce Jest jej „dobrym duchem”. Jej skromność, rzetelność, mądre rozumienie trudnych problemów społecznych, wytrwałe zaangażowanie na rzecz nowoczesnego systemu pomocy społecznej w Polsce od lat stanowią wzór służby publicznej.

Joanna Staręga-Piasek od początku transformacji tworzyła podstawy nowoczesnego systemu pomocy społecznej. 21 listopada 1989 r. spotkali się w miejscowości Charzykowy Jacek Kuroń, Joanna Staręga-Piasek oraz pracownicy pomocy społecznej szczebla wojewódzkiego. Dziś ta data to dzień Pracownika Socjalnego, wpisany do ustawy. Na tym spotkaniu narodził się pomysł przeniesienia opieki społecznej do ministerstwa pracy, opracowania projektu nowej ustawy o pomocy społecznej i utworzenia wyspecjalizowanych placówek - ośrodków pomocy społecznej. „Joasia jest niewątpliwym przywódcą pracowników społecznych” – pisał Jacek Kuroń. To ona prowadziła specjalizację z pomocy społecznej, to wokół niej gromadzili sieludzie zaangażowani, którzy mieli wizję, jak zmienić sposób funkcjonowania pomocy społecznej. To ona została wiceministrem pracy i polityki socjalnej, który zbudował ten system w demokratycznej Polsce. Współtworzyła ustawę o pomocy społecznej oraz Kartę Praw Osób Niepełnosprawnych.

Z wykształcenia jest pedagogiem i doktorem nauk ekonomicznych. Do 1978 roku była adiunktem w Katedrze Socjologii Pracy SGPiS, a następnie kierownikiem Zakładu Pomocy Społecznej i Rehabilitacji w Centrum Medycznym Kształcenia Podyplomowego, w którym właśnie wprowadziła specjalizację z pomocy społecznej. Do pracy naukowej wróciła w latach 1995-97 jako adiunkt na wydziale Profilaktyki Społecznej i Resocjalizacji Uniwersytetu Warszawskiego.

Brała udział w obradach Okrągłego Stołu w ramach stolika ds. zdrowia i pomocy społecznej. Była posłem Sejm I, II i III kadencji. Pełniła funkcję wiceministra w rządach Tadeusza Mazowieckiego, Jana Krzysztofa Bieleckiego, Hanny Suchockiej, Jerzego Buzka. W rządzie Jerzego Buzka pełniła funkcję Pełnomocnika ds. Osób Niepełnosprawnych.

Autorka licznych badań i publikacji dotyczących funkcjonowania pomocy społecznej, pracy socjalnej oraz gerontologii. Obecnie dyrektor Instytutu Rozwoju Służb Społecznych.

W latach 1995-97 Była dyrektorem Centrum Rozwoju Służb Społecznych w Warszawie. Od 1999 roku pełni funkcję dyrektorem Instytutu Rozwoju Służb Społecznych. Jest redaktorem naczelnym „Pracy Socjalnej”, „Problemów Opiekuńczo-Wychowawczych” i „Niepełnosprawności i Rehabilitacji”. Pełni liczne funkcje w organizacjach społecznych. Była m.in. przewodniczącą Towarzystwa Przyjaciół Dzieci, członkiem Rady Pomocy Społecznej przy Ministrze Pracy. Jest członkiem Rady nadzorczej w Fundacji Rozwoju Demokracji Lokalnej oraz Akademii Filantropii. Od 2011 roku jest członkiem Rady Programowej Instytutu Spraw Publicznych. Jest honorowym członkiem Polskiego Towarzystwa Gerontologicznego.

Należała do Unii Demokratycznej, Unii Wolności, Partii Demokratycznej.